

Stoppa utrotningskriget!

ÄN KAN VI unna oss njutningen av dofter från blomsterängar, dikesrenar och vägkanter. Än kan vi glädja ögat med vildblomsprakten längs allfarvägar och inom strövområden.

Är det en otidsenlig idyll, som besjungs i otidsenliga versmått? Vår välsignat vackra vägkants- och dikesrensvegetation är i fara. Är den döende idyllen värd att slå vakt om? Tidigare har man med olust skådat den brunsprutade döda buskvegetationen i det svenska sommarlandskapet och frågat sig om det verkligen är nödvändigt med sådan typ av »skogsvård». Naturligtvis blir man också ledsen, när äppleträdet vid ens tomtgräns står där tynande efter besprutning av nitiska buskdödare. Äppleträdet med fyra tidigare fruktbarande ympar, resultatet av många års omsorger.

MEN UTROTNINGSKRIGET har effektiviserats. Nu

gäller det inte bara buskarna, nu ska man också ta kål på vägkanternas »ogräs». I går när jag körde hem från mitt arbete, mötte jag ogrässprutan i full färd med att bespru-

SÖNDAGS funderingar

ta en brant sluttning, magnifikt bevuxen med *Epilobium* — rallarrosen, denna så vanliga men ståtliga glädjespridare, som gärna dekorerar och täcker sophögar, skräpupplag och fö växer där inget annat går till mer än vägtistel, som inte förefaller särskilt illa åtgången av ogrässprutan i jämförelse med övrig vegetation. I dag erbjöd *epilobiumbacken* en bedrövlig anblick av slokande skrumpna blommor och blad. Vad vill man ge oss istället? Vägtistel kanske?

Vanliga och sällsynta väx-

ter drabbas. Ogrässprutan gör inte skillnad på fridlyst och fredlös. Alla levande växter blir fredlösa. Fridlysning ter sig meningslös.

JAG SER förödelsen utanför min tomt — och delvis innanför. Ett par *Lysimachia*-arter är bruntorkade av besprutningen, däribland den trevliga topplösan, som vi varit så rädda om. Svärdslliljan är förintad i »mitt» dike — varteviga exemplar. Johannesört, humleblomster, jordstjärna, brunört, prästkrage, vägklint, *scabiosa*, vit- och gulmåra, nysört, ormbunkar — alla står där ömkligt vissna, ihjälspjutade. De fridlysta blåklocksarterna, både den stora blåklockan och häselklockan står heldöda tillsammans med den lilla fredlösa vardagsblåklockan. Kaprifolen, som trivdes så bra på våra dikesrenar tvingas tillbaka till skogen, dit också orkidéerna retirerat.

ÄR DET meningsfullt att gå lös på vår dikesrensflora med detta utrotningskrig? Kan någon säga, vad det ska tjäna till att gå fram med ogrässpruta över marker utanför de odlade? Behövs det för jordbruket? Behövs det för skogsbruket? För ingen normalt funtad vill väl ändå påstå, att blomsterprakten bildar så stor trafikfara, att man kan ursäkta framfarten med ogrässpruta över marker, där man på varje kvadratmeter riskerar att ta död på växter, som fridlysts i naturvårdande syfte? Är det skuggan av vett i detta att förvandla ett stycke frodig natur till en brunbränd ökenstig?

JAG KOMMER att tänka på månlandskapet, dit vi måhända snart får charterresor. Vår egen planet tenderar bitvis att erbjuda en liknande anblick, som kanske gör månresorna mindre attraktiva. Snart nog kan vi berätta för de små barnen som ska ta vid efter oss: »Det var en gång i tiden det fanns något som kallades vildblommor, och de växte vid vägen, och en av dem kallades blåklockan, men den finns inte nu för tiden annat än i gamla sagor. Den kallades ogräs, och så utrotade man den med gift».

Miss Gloria, sköldpaddan, som just i förbifarten fick sig en dusch av ogrässprutan genom staketet, är sjuk och ligger i sin korg och spyr. Jag har lust att göra detsamma inför framtidsvisionen.

Inga-Greta Agrell